

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dariusz Kłodnicki
Sędziowie:	SSA Walter Komorek (spr.) SSA Elżbieta Lipińska
Protokolant:	Justyna Łupkowska

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2012 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z o.o. z siedzibą we W.**

przeciwko **K. B.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 27 września 2011 r. sygn. akt I C 273/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Strona powodowa - (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. w pozwie skierowanym przeciwko K. G. (poprzednie nazwisko B.) wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i orzeczenie nim, że pozwana ma zapłacić na rzecz strony powodowej w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu kwotę 158.267,22 zł wraz z kosztami postępowania nakazowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazywała, że w akcie notarialnym „oświadczenie o poddaniu się egzekucji oraz ustanowienie hipotek” Rep. A (...) z dnia 31.07.2008r. sporządzonym przez notariusza C. S., K. G. w celu zabezpieczenia spłaty udzielonej przez powódkę K. M. pożyczki w kwocie 200.000 zł ustanowiła:

- hipotekę kaucyjną do kwoty 150.000 zł na nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny nr (...) położony we W. przy ul. (...) o powierzchni użytkowej 32,33 m², dla której Sąd Rejonowy (...) IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...);

- hipotekę kaucyjną do kwoty 100.000 zł na nieruchomości położonej w miejscowości Ł., gmina M., powiat (...), obejmującej działkę gruntu o numerze geodezyjnym (...), dla której Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych w M. Sądy Rejonowy w O. prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Strona powodowa zaznaczała, że w aktualnych odpisach z ksiąg wieczystych widnieje jako właściciel K. G., jednak jest to ta sama osoba co K. B., tylko zmieniła ona nazwisko. W dalszej kolejności powódka podkreślała, że K. M. zobowiązał się w ww. akcie notarialnym do spłaty swego zadłużenia do dnia 04.11.2008 r. Spłacił je jednak tylko częściowo – na dzień wniesienia pozwu kwota zaległości wynosiła 158.267,22 zł. Powódka wskazywała, że wobec zalegania przez dłużnika głównego ze spłatą pożyczki, niezbędna okazała się egzekucja z nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie spłaty pożyczki, zaś do wszczęcia egzekucji z nieruchomości niezbędny jest tytuł wykonawczy przeciwko pozwanej jako dłużnikowi rzeczowemu. Stąd - jak wskazywała powódka – zaszła konieczność wystąpienia z przedmiotowym pozwem.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 20.09.2010 r. wydanym w sprawie I Nc 598/10 tut. Sąd nakazał pozwanej K. G. (poprzednie nazwisko B.), aby zapłaciła powódce kwotę 158.267,22 zł oraz kwotę 5.596 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniosła w tymże terminie zarzuty.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana K. B. wniosła w ustawowym terminie zarzuty. Pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podała, że jest odpowiedzialna za dług K. M. wyłącznie rzeczowo - nieruchomościami obciążonymi hipoteką. W tej sytuacji, w ocenie powódki, nie znajduje podstawy prawnej wydany nakaz zapłaty, na podstawie którego możliwe jest prowadzenie egzekucji z całego jej majątku, bez jakichkolwiek ograniczeń.

W dalszym toku procesu strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie. Pozwana dodatkowo, w odrębnym piśmie procesowym, wniosła o wezwanie do udziału w sprawie pożyczkobiorcy K. M.. Pozwana wskazywała, że zachowanie K. M., tj. zerwanie kontaktów, uchylanie się od spotkań i rozmów telefonicznych sugerują, że roszczenie powódki powinno być oparte na czynie niedozwolonym, polegającym na ewentualnym wyłudzeniu przez K. M. pieniędzy z tytułu pożyczki od strony powodowej oraz z tytułu hipotek od pozwanej. W ocenie pozwanej, sporna umowa pożyczki od samego początku miała charakter fikcyjny, była nastawiona na przywłaszczenie pieniędzy bez zamiaru ich zwrotu przez pożyczkobiorcę. Pozwana wskazała też, że zobowiązanie K. M. w stosunku do strony powodowej mogło ulec już przedawnieniu, wówczas przedawnieniu uległoby także jej zobowiązanie z tytułu ustanowionych hipotek.

Z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu wynika, iż strona powodowa - (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. zawarła w dniu 31.07.2008 r. z K. M., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Zakład (...) z siedzibą w S. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 200.000 zł. Zgodnie z §3 umowy pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty odsetek i zwrotu pożyczki do dnia 04.11.2008 r. Oprocentowanie pożyczki ustalone zostało na poziomie 2,50% w skali miesiąca netto, powiększone o kwotę podatku VAT 22%. Odsetki przeterminowane miały wynosić 30% plus VAT w skali roku. Zgodnie z § 4 ust. 2 umowy, jako zabezpieczenie zwrotu pożyczki udzielonej pożyczkobiorcy wraz z oprocentowaniem ustanowiono:

- hipotekę na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w O. Zamiejscowym Wydział Ksiąg Wieczystych w M. , prowadzi księgę wieczystą KW nr (...);
- hipotekę na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy (...) Wydział IV Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...);
- hipotekę na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w W. Wydział V Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Ustanowione przez pożyczkobiorcę lub osoby trzecie hipoteki miały wygasnąć w dniu dokonania spłaty na rzecz pożyczkodawcy całej kwoty pożyczki wraz z należnym oprocentowaniem.

Wyplata środków z tytułu pożyczki na rachunek K. M. nastąpiła w dniu 05.08.2008 r.

W akcie notarialnym Rep. A nr (...) z dnia 31.07.2008 r. K. M. zobowiązał się spłacić stronie powodowej kwotę pożyczki w wysokości 200.000 zł wraz z odsetkami - najpóźniej do dnia 04.11.2008r. i co do tego obowiązku poddał się egzekucji w trybie art. 777§1 pkt 4 k.p.c. W §5 powyższego aktu notarialnego pozwana K. B. (nosząca poprzednio nazwisko G.), w celu zapieczenia spłaty pożyczki udzielonej K. M., ustanowiła na rzecz powódki (...) sp. z o.o. we W. :

- hipotekę kaucyjną do kwoty 150.000 zł - na lokalu mieszkalnym nr (...) stanowiącym odrębną nieruchomość, położonym we W. przy ul . (...) o pow. użytkowej 32,33 m², dla którego Sąd Rejonowy (...) prowadzi księgę wieczystą nr (...),
- hipotekę kaucyjną do kwoty 100.000 zł - na nieruchomości położonej w miejscowości Ł., gmina M., powiat (...), woj. (...)-(...), obejmującej działkę gruntu nr (...) o powierzchni 25,49 ha, dla której to nieruchomości Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych w M. Sądu Rejonowego w (...) prowadzi księgę wieczystą nr (...).

W związku z faktem, iż pożyczkobiorca K. M. zaprzestał spłacania na rzecz powódki (...) sp. z o.o. zaciągniętej pożyczki, powódka w piśmie z dnia 08.12.2009r. wezwała pozwaną K. B. do spłaty zadłużenia z powyższego tytułu w kwocie 158.267,22 zł - w terminie 7 dni, pod rygorem podjęcia stosownych kroków w celu dokonania sprzedaży nieruchomości, obciążonych hipotekami ustanowionymi na rzecz powoda.

Pozwana w określonym terminie nie uregulowała wobec powoda wspomnianej należności.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy we Wrocławiu uznał powództwo za zasadne.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty w postaci: aktu notarialnego z dnia 31.07.2008 r. stanowiącego oświadczenie o poddaniu się egzekucji oraz ustanowieniu hipotek (Rep. A (...)), odpisów z księgi wieczystej nr (...), umowy pożyczki zawartej pomiędzy K. M. a stroną powodową w dniu 31.07.2008 r. a także wezwania do zapłaty skierowanego do pozwanej w dniu 08.12.2009 r.

Sąd na rozprawie w dniu 27.09.2011 r. oddalił wniosek pozwanej K. B. o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka K. M. (pożyczkobiorcy), na okoliczność faktu zawarcia umowy pożyczki, otrzymania kwoty pożyczki oraz sposobu jej wykorzystania, z uwagi na to, że przedmiotowe okoliczności zostały udowodnione dokumentami przedłożonymi przez powódkę, a to umową pożyczki z dnia 31.07.2008 r. oraz potwierdzeniem przelewu na rachunek pożyczkobiorcy kwoty 200.000 zł, a ponadto okoliczność, na jaki cel K. M. przeznaczył pieniądze z pożyczki. Nie miało to znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Ponadto Sąd Okręgowy oddalił wniosek pozwanej o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego K. M., albowiem wniosek ten zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania, nadto - w świetle art. 194 § 3 k.p.c. wniosek o dopozwanie innej osoby obok dotychczasowego pozwanego może zgłosić jedynie powód. Pozwanej zatem w ogóle nie przysługiwało uprawnienie do wystąpienia z przedmiotowym wnioskiem.

Przechodząc do merytorycznej oceny przedmiotowego powództwa w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał na to, iż pozwana K. B. w dniu 31 lipca 2008 r. złożyła przed notariuszem oświadczenie, mocą którego w celu zabezpieczenia spłaty pożyczki udzielonej przez powoda K. M., ustanowiła na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. hipotekę kaucyjną:

- na lokalu mieszkalnym nr (...) stanowiącym odrębną nieruchomość, położonym we W. przy ul . (...) o pow. użytkowej 32,33 m², dla którego Sąd Rejonowy (...) prowadzi księgę wieczystą nr (...) - do kwoty 150.000 zł,

- na nieruchomości położonej w miejscowości Ł., gmina M., powiat (...), woj. (...)-(...), obejmującej działkę gruntu nr (...) o pow. 25,49 ha, dla której to nieruchomości Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych w M. Sądu Rejonowego w (...) prowadzi księgę wieczystą nr (...) - do kwoty 100.000 zł.

W oparciu o powyższy akt notarialny, w dziale IV ksiąg wieczystych nr (...) oraz nr (...), prowadzonych dla nieruchomości stanowiących własność pozwanej, wpisano rzeczony hipoteki kaucyjne, przez co pozwana K. B. stała się dłużnikiem rzeczowym strony powodowej.

Stosownie do art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. 2001, Nr 124, poz.1361 ze zm.), hipoteka jest ograniczonym prawem rzeczowym polegającym na tym, że w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomość obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości (hipoteka). Hipoteka kaucyjna, zgodnie z art. 102 ust. 1 cyt. ustawy, zabezpiecza natomiast wierzytelności o nieustalonej wysokości do oznaczonej sumy najwyższej. Z tytułu ustanowienia na rzecz strony powodowej hipotek kaucyjnych na nieruchomościach stanowiących własność pozwanej, K. B. przyjęła na siebie wobec powoda odpowiedzialność rzeczową za dług ciążyący na K. M. z tytułu udzielonej mu pożyczki w kwocie 200.000 zł. Pozwana zatem, solidarnie z dłużnikiem głównym (pożyczkobiorcą), odpowiada wobec strony powodowej za spłatę pożyczki. Rzeczowy charakter odpowiedzialności pozwanej polega jednak na tym, że odpowiada ona nie całym swoim majątkiem - jak dłużnik osobisty, lecz tylko z nieruchomości, na których ustanowiono hipoteki kaucyjne i tylko do kwot, do których je ustanowiono.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy bezsporna była okoliczność, iż pożyczkobiorca K. M. zaprzestał spłacania wobec powoda udzielonej mu pożyczki. Jak wynika z wyliczeń powoda, których nie kwestionowała pozwana, zadłużenie z tytułu spornej umowy na dzień wniesienia pozwu wynosiło w zakresie należności głównej 158.267 zł. Wobec powyższego, strona powoda miała prawo skierować do dłużnika rzeczowego wezwanie do zapłaty przedmiotowej wierzytelności, która została zabezpieczona hipotecznie na nieruchomościach stanowiących własność pozwanej. Jednocześnie, wobec braku spłaty przez pozwaną zadłużenia z tytułu pożyczki, powód, celem wszczęcia egzekucji z nieruchomości pozwanej, wystąpił w niniejszej sprawie z przedmiotowym pozwem, wnosząc o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Do wszczęcia egzekucji z nieruchomości pozwanej jest bowiem konieczny tytuł wykonawczy wydany przeciwko pozwanej. Stanowisko to znajduje potwierdzenie w tezie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2004 r., IV CK 606/03, w której Sąd Najwyższy wskazywał, że „sens hipoteki polega na tym, aby w sytuacji nieuzyskania zaspokojenia od dłużnika osobistego wierzyciel mógł uzyskać zaspokojenie od dłużnika rzeczowego - do wysokości hipoteki - pomimo tego, że żaden stosunek obligacyjny pomiędzy nimi nie istnieje. Jeżeli zatem zobowiązany osobiście nie wykonuje należnego świadczenia pieniężnego, wierzyciel może wszcząć egzekucję przeciwko dłużnikowi rzeczowemu, przedtem jednak musi uzyskać przeciwko niemu tytuł wykonawczy”.

Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy w dniu 20.09.2010 r. wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, orzekając zgodnie z żądaniem powódki zawartym w pozwie. Przedmiotowy nakaz znajdował zatem oparcie w obowiązujących przepisach prawa, w tym zgodny był z treścią art. 485§1 pkt 1 k.p.c. Strona powodowa przedstawiła bowiem dokument urzędowy (akt notarialny), mocą którego pozwana ustanowiła na rzecz powoda dwie hipoteki kaucyjne, celem zabezpieczenia wierzytelności przysługującej (...) sp. z o.o. wobec dłużnika K. M..

Jednakowoż, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Sąd stwierdził, iż w przedmiotowym nakazie zapłaty w sposób nieprawidłowy wpisano nazwisko pozwanej – tj. zamiast prawidłowego – K. B., wpisano poprzednie nazwisko pozwanej – G.. Tymczasem na rozprawie w dniu 27.09.2011 r. pozwana okazując dowód osobisty wyjaśniła, że nazwisko G. nosiła od czasu wyjścia za mąż, a więc od 1988 roku do czasu rozwodu w 2008 r., kiedy to powróciła do swojego nazwiska panieńskiego - B.. Przedmiotowy nakaz zapłaty powinien być zatem zostać wydany przeciwko K. B., a nie G.. Z tych też przyczyn Sąd uchylił nakaz zapłaty wydany w dniu 20.09.2010 r. w całości (pkt I wyroku).

Uznając jednocześnie, iż żądanie strony powodowej tak co do zasady, jak i co do wysokości zostało udowodnione, Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej K. B. (noszącej poprzednio nazwisko G.) na rzecz powoda kwotę 158.267,22 zł (pkt II wyroku).

Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, iż żaden z podniesionych przez pozwaną zarzutów nie zasługiwał na uwzględnienie. Zauważyć bowiem należy, że pozwana, oprócz ogólnikowego kwestionowania swojej odpowiedzialności względem powoda, nie przytoczyła żadnych okoliczności które mogłyby wskazywać, że odpowiedzialność ta nie istnieje. W szczególności pozwana nie powołała żadnych dowodów wskazujących na to, by sporna umowa pożyczki, której spłatę pozwana zabezpieczyła hipoteką miała być umową nieważną z mocy samego prawa.

Nieskuteczny okazał się nadto podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Stosownie bowiem do art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej hipoteką.

Niezasadny był także zarzut pozwanej, iż powódka nie przekazała K. M. pieniędzy z tytułu udzielonej mu pożyczki, co w ocenie pozwanej świadczyć miało o tym, że w ogóle nie doszło do zawarcia spornej umowy. Strona powodowa, w odpowiedzi na powyższy zarzut, przedstawiła potwierdzenie dokonania przelewu na rachunek K. M. 200.000 zł, co bezspornie dowodzi temu, iż doszło do zawarcia umowy pożyczki, której spłatę zabezpieczyła pozwana.

W świetle podanych okoliczności powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie. Jednocześnie, z uwagi na fakt, że pozwana jest jedynie dłużnikiem rzeczowym powoda, Sąd Okręgowy zastrzegł pozwanej prawo do powoływania się w toku egzekucji zasądzonej od niej świadczenia pieniężnego na ograniczenie jej odpowiedzialności do wysokości łącznej kwoty 250.000 zł, wynikającej z hipoteki kaucyjnej do kwoty 150.000 zł ustanowionej na nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny nr (...), położony we W. przy ul. (...), o pow. użytkowej 32,33 m², dla której Sąd Rejonowy (...) prowadzi księgę wieczystą nr (...) oraz z hipoteki kaucyjnej do kwoty 100.000 zł na nieruchomości położonej w miejscowości Ł., Gmina M., powiat (...), obejmującej działkę gruntu o numerze geodezyjnym (...), dla której Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych w M. Sądu Rejonowego w (...) prowadzi księgę wieczystą nr (...) (pkt IV wyroku). Powyższe zastrzeżenie wynika z treści art. 319 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany ponosi odpowiedzialność z określonych przedmiotów majątkowych albo do wysokości ich wartości, sąd może, nie wymieniając tych przedmiotów ani ich wartości, uwzględnić powództwo zastrzegając pozwanemu prawo do powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności.

Orzeczenie o kosztach procesu wydano w oparciu o treść art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi procesowemu, na jego żądanie, koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzone od pozwanej na rzecz powódki koszty składają się : opłata sądowa od pozwu w postępowaniu nakazowym (1/4 opłaty stosunkowej, obliczonej od wartości przedmiotu sporu) w kwocie 1.979 zł oraz koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w łącznej wysokości 3617 zł, obliczone stosownie do §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz.1349 ze zm.).

Sąd Okręgowy w oparciu o przepis art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążenia pozwanej dalszymi kosztami sądowymi, z uwagi na trudną sytuację majątkową pozwanej, która w niniejszej sprawie korzystała z częściowego zwolnienia jej od kosztów sądowych.

W apelacji od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 27 września 2011 r. wydanego w sprawie I C 273/11, pozwana zarzuciła:

- bezpodstawne oparcie tego wyroku na dowodach nie przywołanych w pozwie - chodzi o polecenie przelewu bankowego kwoty pożyczki dla wykazania, że została ona udzielona - przy czym za zgodność z oryginałem

kserokopii tego dokumentu poświadczył na rozprawie pełnomocnik powódki; nie dysponujący właściwym pełnomocnictwem;

- pominięcie przy obliczaniu wartości przedmiotu sporu faktu spłaty przez K. M. rzeczony pożyczki do kwoty 30.000 zł.

Mając powyższe na uwadze, pozwana wniosła o uchylenie wyroku i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji na koszt pozwanej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy zebrał wystarczający materiał dowodowy, poczynił na jego podstawie prawidłowe ustalenia faktyczne i wyciągnął wnioski odpowiadające tym ustaleniom. Sąd Apelacyjny je podziela, co odnosi się zarówno do ustaleń faktycznych, jak i do towarzyszącej im oceny prawnej. Zgodnie z art. 495 § 3 k.p.c., okoliczności faktyczne, zarzuty i wnioski dowodowe nie zgłoszone w pozwie albo w piśmie zawierającym zarzuty od nakazu zapłaty mogą być rozpoznawane jedynie wtedy, gdy strona wykaże, że nie mogła z nich skorzystać wcześniej lub gdy potrzeba ich powołania wynikła później. Druga faza postępowania nakazowego została ograniczona w zakresie możliwości występowania przez strony z nowymi twierdzeniami co do przedmiotu sporu i okoliczności faktycznych oraz możliwości powoływania nowych dowodów. Zasadą jest, iż przedmiotem badań sądu są:

- a) twierdzenia i dowody przedstawione przez powoda w pozwie oraz w odpowiedzi na zarzuty,
- b) twierdzenia i dowody przedstawione przez pozwanego w piśmie zawierającym zarzuty.

Później następuje utrata prawa powoływania nowych dowodów niezależnie od tego, jakie jest ich znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 8 lipca 2005 r. II CK 767/04, powołany w Komentarzu do Kodeksu postępowania cywilnego pod redakcją Tadeusza Erecińskiego, tom 2, wydanie 2, teza 6 do art. 495 k.p.c.). Tymczasem w swoich zarzutach, pozbawionych jakichkolwiek innych twierdzeń i wniosków dowodowych, pozwana przyznała, że dług K. M. z tytułu umowy pożyczki istnieje, a ona odpowiada za ten dług rzeczowo. Spóźnione są więc zarzuty pozwanej co do tego iż nie przesłuchano w charakterze świadka K. M. na okoliczności potwierdzone poleceniem przelewu kwoty pożyczki oraz zarzuty niewłaściwej reprezentacji pełnomocnika powódki.

Tym niemniej powódka podjęła polemikę z tymi zarzutami w postępowaniu apelacyjnym, zwalczając twierdzenia pozwanej, iż powódka nie wykazała wykonania umowy pożyczki przez pożyczkodawcę. Powódka jako dowód wydania przedmiotu pożyczki przedstawiła dyspozycję przelewu bankowego z dnia 5 sierpnia 2008 r. z (...) Banku (...) i nie umniejsza mocy dowodowej tego dowodu fakt poświadczenia za zgodność z oryginałem polecenia przelewu z tej daty, dokonanego przez pełnomocnika powódki.

Powódka nie zaprzeczyła prawdziwości tego dokumentu. Należy ponadto zaznaczyć, iż była to kserokopia poświadczona za zgodność z oryginałem, co zgodnie z jednolitym orzecnictwem oznacza, iż ma ona moc dowodową (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2009 r., sygn. akt II CSK 71/09. Przypuszczenia pozwanej, iż upoważniona aplikantka poświadczyła kopię za zgodność z oryginałem na rozprawie, nie widząc go, są całkowicie bezpodstawne. Wspomnianym oryginałem pełnomocnik powódki dysponuje. Należy również wspomnieć, iż mając ewentualnie wątpliwości w tym zakresie, Sąd I instancji zobowiązałby powódkę do przedstawienia oryginału. Wobec braku takich wątpliwości po stronie Sądu, jak i niekwestionowania przez pozwaną prawdziwości polecenia przelewu w trakcie postępowania przed tym Sądem, takie zobowiązanie z jego strony nie padło. Zarzutowi braku realnego wydania pożyczki z zarzutem braku realnego wydania przedmiotu pożyczki K. M. sprzeciwia się twierdzenie pozwanej, iż spłacił on część tej pożyczki, co powinno znaleźć wyraz w kwocie zasądzonej od pozwanej. I tę kwestię wyjaśniła powódka

w odpowiedzi na apelację, wskazując, iż wpłata dokonana przez K. M. w wysokości 30.000 zł została zaliczona na poczet zaległych odsetek, które na dzień wniesienia pozwu wynosiły 45.718,05 zł, a których powódka nie dochodzi od pozwanej niniejszym powództwem.

Również nie polega na prawdzie zarzut dotyczący wadliwego pełnomocnictwa pełnomocnika powódki. Zgodnie z załączonym do pozwu pełnym odpisem KRS, każdy z członków zarządu powodowej Spółki ma prawo do jej samodzielnego reprezentowania i ustanawiania pełnomocnika. Nie wątpiąc w prawidłowość uprzednio złożonego przy pozwie pełnomocnictwa, do odpowiedzi na apelację powódka dołączyła kserokopię pełnomocnictwa podpisanego przez innego członka zarządu, A. K., co sprawia, iż pełnomocnik powódki dysponuje pełnomocnictwami wszystkich członków zarządu powodowej Spółki.

Orzeczenie Sądu Apelacyjnego uzasadniają przepisy art. 385 i art. 98 k.p.c.

bp